

УДК 343.985

P. Kubrak

**COMPARATIVE STUDY OF THE BEGINNING OF THE
CRIMINAL PROCEEDING IN UKRAINE UNDER
CODES OF CRIMINAL PROCEEDINGS OF UKRAINE
OF 1961 AND 2012**

*П.М. Кубрак,
кандидат юридичних наук,
доцент, адвокат Ради
адвокатів Київської області
м. Київ*

**ПОРІВНЯЛЬНЕ СПІВВІДНОШЕННЯ ПОЧАТКУ
КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ
ЗА КПК УКРАЇНИ 1961 ТА 2012 РОКІВ**

Постановка проблеми. Проведене у статті дослідження витоків трансформації кримінального судочинства України за судово-правовою реформою 1958 р. дає можливість простежити досягнення та недоліки формування судової системи, складовою частиною, якою було попереднє слідство України. Поставлені у той період питання щодо реформування досудового слідства є актуальними і сьогодні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. З'ясуванням зазначених проблем у різні періоди розвитку кримінального процесу України займалися такі вчені, як: Ю.П. Аленін, С.А. Альперт, М.І. Бажанов, Ю.М. Грошевий, А.Я. Дубинський, В.С. Кузьмічов, Є.Д. Лук'янчиков, В.Т. Маляренко, О.Р. Михайленко, А.М. Погорецький, Б.В. Романюк, О.Ю. Татаров, М.Є. Шумило та ін. Проте до цього часу зазначена проблема не знайшла свого належного вирішення.

Мета статті полягає у дослідженні історико-правових передумов становлення та розвитку досудового провадження в Україні.

Основні результати дослідження. Відповідно до ст. 2 чинного Кримінального процесуального кодексу України завданнями кримінального провадження є захист особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, охорона прав, свобод і законних інтересів учасників кримінального

провадження, а також забезпечення швидкого, повного й неупередженого розслідування і судового розгляду для того, щоб кожний, хто вчинив кримінальне правопорушення, був притягнутий до відповідальності в міру своєї вини, жоден невинуватий не був обвинувачений або засуджений, жодна особа не була піддана необґрунтованому процесуальному примусу і щоб до кожного учасника кримінального провадження була застосована належна правова процедура.

За КПК України 2012 р. першою стадією кримінального провадження є досудове розслідування. Для виконання завдань кримінального судочинства важливим є з'ясування сутності початку кримінального провадження: приводів і підстав. Вказане процесуальне явище є актуальною проблемою для теорії та практики кримінального судочинства, адже від обґрунтованості, законності, своєчасності початку кримінального провадження залежить успіх розкриття злочину та виконання завдань, які стоять перед досудовим провадженням.

Важливим є формування положень теорії та практики кримінального процесуального провадження щодо забезпечення своєчасного, законного й обґрунтованого початку досудового розслідування за КПК України 2012 року. Досягнення поставленої мети реалізується завдяки вирішенню таких основних наукових завдань: а) висвітлити генезу початку кримінального провадження в кримінальному процесуальному законодавстві України; б) у межах статті проаналізувати наукові підходи щодо сутності початку кримінального провадження в кримінальному процесі України й охарактеризувати сучасний стан розробленості цього питання; в) виходячи з порівняльного юридичного аналізу, з'ясувати сутність початку досудового розслідування за КПК України 2012 року.

Проблеми досудового провадження, зокрема питання з'ясування певних приводів і підстав ще до порушення кримінальної справи, початку кримінального провадження вивчали такі вчені, як Ю.М. Грошевой, В.С. Зеленецький, В.А. Колесник, О.Р. Михайленко, М.А. Погорецький, М.С. Строгович, М.Є. Шумило та інші.

Після прийняття 13 квітня 2012 року Верховною Радою Україною Кримінального процесуального кодексу України і визнання досудового розслідування початком кримінального провадження, виникає необхідність дослідження цього питання.

Однією з обов'язкових передумов успішного виконання завдань кримінального провадження, відповідно до ст. 2 зазначеного КПК України, є своєчасний, законний та обґрунтований початок кримінального провадження — досудового розслідування.

Зазначене процесуальне явище є однією з проблемних і дискусійних тем у теорії та практиці кримінального судочинства. Для з'ясування сутності початку провадження досудового розслідування за новим КПК України важливо дослідити еволюцію цього інституту в історії українського процесу. Ю.М. Грошевой, досліджуючи проблеми сучасного кримінального процесу, звертає увагу на те, що в період здійснення судових реформ в Україні «досить корисно звернутися до дореволюційного законодавства, яке втілило в собі багато прогресивних ідей, безсумнівно, цікавих, актуальних для майбутніх змін» [1, с. 11].

Так, Статут кримінального судочинства (далі СКС) 1864 р., як і прийнятий КПК України 2012 р., не передбачав стадії порушення кримінальної справи. Порушення кримінальної справи відповідно до ст. 297 СКС було юридичним актом уповноваженої на це службової особи про початок попереднього розслідування [1, с. 297].

25 грудня 1958 року Верховною Радою СРСР був прийнятий Закон «Про Основи кримінального судочинства СРСР», який у цілому відображав радянську модель кримінального процесу й ідеологію, притаманну колишньому СРСР, і сформував інститут порушення кримінальної справи. На думку М.А. Погорецького, післяреволюційний період розвитку кримінально-процесуального права характеризувався спрощеною процесуальною формою, зуженням компетенції досудового слідства та розширенням повноважень органів дізнання [8, с. 45].

Законом УРСР від 28 грудня 1960 року був прийнятий і набув чинності з 1 квітня 1961 року Кримінальний процесуальний кодекс України. Започаткована після 1917 р. тенденція щодо зближення дізнання з досудовим слідством знайшла свою реалізацію: поряд із досудовим слідством дізнання стало формою досудового розслідування (статті 4, 103, 104, 111 КПК України 1961 р.). Відповідно до статей 4, 5, 6, 94 – 96 КПК України 1961 р. чітко визначена система приводів і підстав порушення кримінальної справи. Згідно з положеннями статей 4, 5, 6, 94 КПК України 1991 р., підставою щодо порушення кримінальної справи є достатність даних, які вказують на наявність ознак злочину в діях фізичних осіб.

На відміну від дореволюційного процесу за СКС, кримінального процесу Франції, Англії та США, де порушення справи стосувалося винятково початку провадження кримінального судочинства, за КПК України 1961 р. в кримінально-процесуальному праві сформувався інститут порушення кримінальної справи. КПК України 1961 р. (статті 4, 96, 97, 99, 99-1, 101, 103, 104, 114 КПК) визначив учасників кримінального процесу, які були уповноважені приймати заяви і повідомлення про злочини, здійснювати їх перевірку та виносити за ними процесуальні рішення. Відповідно до статей 4, 94, 98, 99 цього Кодексу передбачено порушення кримінальної справи шляхом винесення постанови, яка, у свою чергу, виступає правовою підставою для провадження дізнання та досудового слідства.

Неможливо не звернути увагу на те, що після проведеної в 1958 р. в СРСР реформи кримінального судочинства в теорії і практиці кримінального процесу продовжилася дискусія стосовно сутності порушення кримінальної справи.

Так, вчені-процесуалісти вважають, що порушення кримінальної справи є самостійною, першою, початковою стадією кримінального процесу. Інші вчені підтримують думку про те, що порушення кримінальної справи є лише правовою підставою для початку провадження досудового розслідування. Значна частина вчених, виходячи з інтересів практики кримінального судочинства, припускає необхідність доказування до порушення кримінальної справи.

М.С. Строгович, М.В. Жогін, Ф.Н. Фаткулін, Н.М. Савгірова, В.М. Рошин, В.О. Іванов, М.М. Михеєнко, Б.О. Протченко, Л.М. Лобойко, Л.Д. Удалова, О.П. Кучинська та О.А. Кучинська в підручниках і навчальних посібниках обґрунтували право на існування інституту порушення кримінальної справи як стадії кримінального процесу, виходячи з існуючих в ній правовідносин, змісту її кримінально-процесуальної діяльності, притаманних їй самостійних завдань та відповідних рішень. Стадія порушення справи, на думку вчених, має право на проведення лише однієї слідчої дії — огляд місця події.

У 1971 р. Л.М. Карнеєва довела існування доказування ще до порушення кримінальної справи [5, с. 96]. Вказану наукове твердження розділяють такі процесуалісти, як С.А. Альперт, Ю.П. Аленін, А.І. Васильєв, А.К. Гаврилов, Б.М. Комаринець, В.О. Колодяжний, Є.Г. Коваленко. І.І. Мартинович, О.Р. Михайленко, Е. М. Светлаков, В. А. Стрємовський.

В. В. Назаров та Г. О. Омеляненко вважають, що перевірка заяв і повідомлень про злочин повинна здійснюватися за допомогою процесуальних засобів, визначених КПК України, а в іншому випадку засобами, що не передбачені кримінально-процесуальним законодавством. До останніх вони відносять засоби, вироблені практикою протидії злочинності (наприклад, вилучення предметів, особистий огляд і огляд речей та вилучення речей і документів [7, с. 213]. Така позиція вчених, на погляд автора, є досить непереконаливою з точки зору відповідності таких способів вимогам допустимості. З іншого боку, такі способи перевірки суперечать положенням конституційної засади судочинства — законності.

У свою чергу, В.М. Тертишник, досліджуючи сутнісні властивості стадії порушення кримінальної справи, виходячи з післяреволюційної тенденції щодо найтіснішого поєднання оперативно-розшукових і кримінально-процесуальних повноважень, зробив висновок, що існує кримінально-процесуальне законодавство не повною мірою забезпечує виконання завдань, поставлених на цій стадії кримінального судочинства. Отже, науковець пропонує в кримінально-процесуальному праві замінити стадію порушення кримінальної справи стадією дізнання. Така новація, на думку вченого, поєднала б потенціали оперативно-розшукової та кримінально-процесуальної діяльності в інтересах виконання завдань, які постають на цій стадії кримінального процесу [9, с. 407].

Для з'ясування сутності цього питання виникає необхідність звернутися до історичного досвіду кримінального судочинства. Так, за СКС порушенню кримінальної справи передувало дізнання, що здійснювалося поліцією та жандармами. Змістом такої діяльності був кримінальний розшук. Вказане дізнання направлялося судовим слідчим та діяло в інтересах кримінального судочинства. Фактично таким шляхом пішов законодавець при проведенні реформи кримінального судочинства в 1958—1960 роках.

М.А. Погорецький використання результатів оперативно-розшукової діяльності в стадії порушення кримінальної справи обґрунтовує тим, що: а) держава до визначеного моменту не використовує громіздку комплексну процесуальну процедуру; б) забезпечуються законні інтереси осіб, щодо яких здійснюється перевірка, тому це запобігає можливому розголошенню обставин,

що ставлять під сумнів їх добре ім'я, ділову репутацію. З іншого боку, під час перевірки заяв і повідомлень про злочин певні обставини можуть бути перевірені винятково негласними оперативно-розшуковими заходами [8, с. 381].

На думку В.А. Колесника, складність використання результатів ОРД в інтересах кримінального судочинства зумовлена тим, що у вітчизняному КПК в жодній із статей не йдеться ні про матеріали, ні про результати ОРД, ні про оперативно-розшукову інформацію [6, с. 14].

У 2006 р. М.Є. Шумило та В.С. Ігнатко сформувавши тезу щодо недоцільності існування стадії порушення кримінальної справи, аргументуючи це тим, що до порушення кримінальної справи не здійснюється доказування та не реалізуються принципи кримінального процесу [4, с. 54].

Автор даної статті, поважаючи позицію тих вчених, які відстоюють думку щодо існування кримінально-процесуального доказування ще до порушення кримінальної справи, не може погодитися з такою точкою зору, оскільки пізнання до порушення кримінальної справи не відповідає існуючим вимогам кримінально-процесуального доказування, а встановлення істини до порушення кримінальної справи КПК України 1961 р. та судовою практикою не передбачено.

З іншого боку, вимоги щодо встановлення істини до порушення кримінальної справи попереднім КПК України та судовою практикою не передбачались. Автор дослідження виходить з того, що кримінально-процесуальне доказування в гносеологічному розумінні повинно сприйматися в контексті діалектичної взаємозумовленості та причинно-наслідкової залежності структурних його блоків — збирання (формуванням) фактичних даних, їх перевіркою та оцінкою. У зв'язку з цим сформульовані висновки про порушення кримінальної справи не можуть слугувати підставою для прийняття обґрунтованих і вмотивованих рішень щодо проваджуваної справи.

Аналіз змісту правових положень, закріплених в ч. 2 ст. 98 КПК України 1960 р. («Якщо на момент порушення кримінальної справи встановлено особу, яка вчинила злочин, кримінальну справу повинно бути порушено щодо цієї особи»), дає підстави вважати, що вони сприяють формуванню в органів дізнання, слідчого, прокурора та суду ще до порушення кримінальної справи упередженого внутрішнього переконання про винність конкретної особи у вчиненні злочину. Більше того, законодавець вимагає від вказаних учасників судочинства сформулювати своє припущення про винність особи у вчиненні злочину, навіть не на доказах, а на первинних матеріалах перевірки, отриманих заяв і повідомлень про злочин, в такому юридично важливому акті, як постанові про порушення кримінальної справи.

Виходячи саме з таких міркувань, М.С. Строгович у 1970 р. зазначав, що на першій, початковій стадії кримінального процесу кримінальна справа порушується не стосовно певної особи, а власне факту, події злочину, оскільки порушення кримінальної справи стосовно конкретної особи створює для цієї особи, з точки зору законності, недопустиме для неї становище [10]. Порушення кримінальної справи проти особи фактично призводить до такої процесуальної ситуації, в якій орган дізнання, слідчий, прокурор і суд задовго до винесен-

ня обвинувального вироку і набрання ним чинності ставляться в умови, за якими вони повинні поводитися з відповідною особою як з винною. Існуюча в КПК України 1961 р. позиція щодо порушення кримінальної справи стосовно особи не спонукає уповноважених учасників до з'ясування істини, винесення обґрунтованих і справедливих процесуальних рішень. У цілому такий підхід законодавця суперечить правовим положенням конституційної засади судочинства — презумпції невинуватості, закріпленої в ч. 1 ст. 62 Основного Закону України.

В.П. Даневський понад сто років тому зазначав, що наукова істина досягається завдяки неупередженості дослідника. Вона дає йому змогу ретельно збирати докази pro і contra та на їх підставі висувати і ретельно перевіряти гіпотези. Але саме ця упередженість учасників кримінально-процесуального доказування робить таке доказування не науковим, а тільки схожим на нього [2, с. 30].

За ч. 10 ст. 3 КПК України 2012 р. змістом кримінального провадження є досудове розслідування та судове провадження, процесуальні дії у зв'язку з вчиненням діяння, передбаченого законом України про кримінальну відповідальність.

Відповідно до ч.1 ст.214 КПК України від 2012 р. кримінальне провадження, як і в КПК України 1961 р. (ст. 94), бере початок з моменту отримання уповноваженими на те державою службовими особами й органами заяв і повідомлень про вчинене кримінальне правопорушення. Виходячи з юридичного порівняльного аналізу норм про порушення кримінальної справи, закріпленого в статтях 94 — 100 в КПК України 2012 р., спільним для них є приводи та підстави для прийняття відповідних процесуальних рішень.

Так, за ч.1 та 2 ст.214 КПК України від 13. 04. 2012 слідчий, прокурор невідкладно, але не пізніше 24 годин після подання заяви, повідомлення про кримінальне правопорушення або після самостійного виявлення ним з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення, зобов'язаний внести відповідні відомості до Єдиного реєстру досудового розслідування та розпочати розслідування.

У свою чергу, за ч. 2 КПК України 2012 р. досудове розслідування розпочинається з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до Єдиного реєстру досудового розслідування. За ч. 3 КПК 2012 р. здійснення досудового розслідування до внесення відомостей до реєстру або без такого внесення не допускається і тягне за собою відповідальність, встановлену законом.

Виняток, як і для Статуту кримінального судочинства 1864 р., зроблено в ч. 3 ст. 214 КПК України 2012 р. для огляду місця події, який може бути проведений у невідкладних випадках до внесення відомостей, але вони повинні бути внесені негайно після завершення огляду.

За змістом ст. 94 КПК України 1961 р. такі вимоги стосуються прийняття рішення про порушення кримінальної справи, яка, у свою чергу, слугує також правовою підставою для початку досудового розслідування та проведення слідчих дій. З іншого боку, аналіз змісту положень ч. 5 ст. 214 КПК

України від 2012 р. свідчить, що підставою для початку досудового розслідування є процесуальне рішення слідчого або прокурора про внесення до Єдиного реєстру досудового розслідування відомостей про кримінальне правопорушення.

На думку автора, відмінними ознаками внесення відомостей про кримінальне правопорушення в Єдиний реєстр досудового розслідування від стадії порушення кримінальної справи є: 1) пряме зазначення законодавця, що досудове розслідування є початковою стадією кримінального процесу; 2) різниця процесуальною формою – відсутня вимога про складання постанови про прийняття такого процесуального рішення; 3) строками перевірки заяв і повідомлень про злочини та кримінальні правопорушення: за КПК України 1960 р. – до 10 днів, а за КПК України 2012 р. обмежується термінами: «негайно» або «24 годинами»; 4) способами перевірки заяв, повідомлень про злочин та про кримінальні правопорушення. Так, ст. 97 КПК України 1960 р. передбачена система способів перевірки наявності законних приводів і підстав до порушення кримінальної справи. З іншого боку, КПК України 2012 р. не передбачає як конкретної системи приводів для початку кримінального провадження, так і системи способів встановлення підстав для початку кримінального провадження.

Висновки. Таким чином, внесення до Єдиного реєстру досудового розслідування відомостей про кримінальне правопорушення є правовою підставою для початку провадження досудового розслідування. Положення інституту про початок кримінального провадження в КПК України 2012 р. порівняно з КПК України 1961 р. створюють більше умов для розкриття злочину у зв'язку з тим, що мінімально наближає початок досудового розслідування до події злочину, що, у свою чергу, сприяє реальному виконанню завдань кримінального провадження із забезпечення швидкого розкриття злочину.

Положення інституту початку кримінального провадження – досудового розслідування за КПК України 2012 р. дають можливість у більшій мірі забезпечити захист інтересів держави, суспільства, охорони прав і законних інтересів учасників кримінального провадження.

Положення інституту порушення кримінальної справи за КПК України 1961 р. у багатьох питаннях були відображенням радянської моделі кримінального процесу та радянської негативної практики протидії злочинності, що проявлялося у приховуванні реального рівня злочинності, фальсифікації показників розкриття злочинів.

Положення інституту початку кримінального провадження поряд з усуненням з КПК України 1961 р. інститутів порушення кримінальної справи та додаткового розслідування створює реальну можливість для встановлення істини у справі, спонукає слідчого та суд до справедливого вирішення справи по суті [12; 13; 14; 15].

З іншого боку, правові положення КПК 2012 р. про початок кримінального провадження сприяють скороченню процесуальних строків і створюють умови для виконання завдань кримінального провадження, передбачених ст. 2 КПК України 2012 р.

У новому КПК України 2012 р. стосовно приводів до початку кримінального провадження — досудового розслідування доцільно використати історичний досвід приводів до початку кримінального провадження та критеріїв їх визначення, які існували в Статуті кримінального судочинства 1864 р. та КПК України 1961 року.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. *Грошевой Ю.М.* Судове слідство за Статутом кримінального судочинства 1864 р. / Ю.М. Грошевой // Вісник Академії правових наук України. — 1995. — С. 11.
2. *Даневский В.П.* Наше предварительное следствие, его недостатки и реформа / В.П. Даневский. — К., 2003. — 142 с.
3. *Зеленецкий В.С.* Возбуждение уголовного дела / В.С. Зеленецкий — Х., 1988. — 340 с.
4. *Ігнатко В.С.* Порухення кримінальної справи за матеріалами оперативно-розшукової діяльності / В.С. Ігнатко — К. : НА СБ України, 2006. — 190 с.
5. *Карнеева Л.М.* Доказывание при отказе в возбуждении уголовного дела / Советское государство и право. — 1975. — № 2. — С. 96 — 98.
6. *Колесник В.А.* Робота на спеціальну тему / В.А. Колесник. — К. : Наук. — вид. відділ НА СБ України, 2007. — 199 с.
7. *Назаров В.В.* Кримінальний процес України. Загальна частина [Текст] : Навч. посіб. / В.В. Назаров, М.М. Руденко. — К. : Текст, 2004. — 208 с. 8. *Погорецький М.А.* Функціональне призначення оперативно-розшукової діяльності у кримінальному процесі : моногр. А.М. Погорецький. — Арсіс, ЛТД, 2007. — 576 с.
9. *Тертишник В.М.* Науково-практичний коментар до Кримінально-процесуального кодексу України / В.М. Тертишник. — К. : А.С.К., 2007. — 1056 с.
10. *Строгович М.С.* Курс советского уголовного процесса / М.С. Строгович. — М., 1970 — Т. 2 — 516 с.
11. Устав уголовного судопроизводства. — 10-е изд-е. — Спб, 1910. — 950 с.
12. Editoriaj Coment : Concern over Kiev — Financiaj Tlmes — 2002. — 21 oktober.
13. *Gtoffreu de O. Wajker.* The Rule of Jaw: foundation of constution democracy. — Carlton, Vic., — 1988 — P. 86.

REFERENCES

1. *Hroshevoi Yu.M.* Sudove slidstvo za Statutom kryminalnoho sudochynstva 1864 r. / Yu.M. Hroshevoi // Visnyk Akademii pravovykh nauk Ukrainy. — 1995. — S. 11.
2. *Danevskij V.P.* Nashe predvaritel'noe sledstvie, ego nedostatki i reforma / V.P. Danevskij. — K., 2003. — 142 s.
3. *Zeleneckij V.S.* Vozbuzhdenie ugovornogo dela / V.S. Zeleneckij — H., 1988. — 340 s.
4. *Ihnatko V.S.* Porushennia kryminalnoi spravy za materialamy operatyvno-rozshukovoi diialnosti / V.S. Ihnatko — K. : NA SB Ukrainy, 2006. — 190 s.
5. *Karneeva L.M.* Dokazyvanie pri otkaze v vozbuzhdenii ugovornogo dela / Sovetskoe gosudarstvo i pravo. — 1975. — № 2. — S. 96 — 98.
6. *Kolesnyk V.A.* Robota na spetsialnu temu / V.A. Kolesnyk. — K. : Nauk.-vyd. viddil NA SB Ukrainy, 2007. — 199 s.
7. *Nazarov V.V.* Kryminalnyi protses Ukrainy. Zahalna chastyna [Tekst] : Navch. posib. / V.V. Nazarov, M.M. Rudenko. — K. : Tekst, 2004. — 208 s.

8. *Pohoretskyi M.A.* Funktsionalne pryznachennia operatyvno-rozshukovoi diialnosti u kryminalnomu protsesi : monohr. A.M. Pohoretskyi. — Arsis, LTD, 2007. — 576 s.
9. *Tertyshnyk V.M.* Naukovo-praktychnyi komentar do Kryminalno-protsesualnoho kodeksu Ukrainy / V.M. Tertyshnyk. — K. : A.S.K., 2007. — 1056 s.
10. *Strogovich M.S.* Kurs sovetskogo ugovolnogo processa / M.S. Strogovich. — M., 1970 — T. 2 — 516 s.
11. Ustav ugovolnogo sudoproizvodstva. — 10-e izd-e. — Spb, 1910. — 950 s.
12. Editorij Coment : Concern over Kiev — Financij Tlmes — 2002. — 21 oktober.
13. *Gtoffreu de O. Wajker.* The Rule of Jaw: foundation of constution demokracry. — Carlton, Vic., — 1988 — P. 86.

Кубрак П.М. Порівняльне дослідження початку кримінального провадження в Україні за КПК України 1961 та 2012 років

У статті здійснено дослідження теоретичних і практичних питань розвитку та становлення інституту початку кримінального провадження в Україні. Автор аналізує досягнення та недоліки формування судової системи, складовою частиною якої було попереднє слідство України.

Ключові слова: порушення кримінальної справи, кримінальне провадження, початок кримінального провадження, кримінальне процесуальне доказування.

Кубрак П.Н. Сравнительное исследование начала уголовного производства в Украине по УПК Украины 1961 и 2012 годов

В статье проведено исследование теоретических и практических вопросов развития и становления института начала уголовного производства в Украине. Автор анализирует достижения и недостатки формирования судебной системы, составной частью которой было предварительное следствие Украине.

Ключевые слова: возбуждение уголовного дела, уголовное производство, начало уголовного производства, уголовное процессуальное доказывание.

Kubrak P. Comparative Study of the Beginning of the Criminal Proceeding in Ukraine under Codes of Criminal Proceedings of Ukraine of 1961 and 2012

In this article, the study of the theoretical and practical issues of the implementation and development of the institution of the beginning of the criminal proceeding in Ukraine is conducted. This research allows following the achievements and limitations of the formation of the judicial system, which included preliminary investigation in Ukraine.

Keywords: Initiation of a Criminal Case; Criminal Proceeding; Beginning of a Criminal Proceeding; Proving Criminal Proceeding

Стаття надійшла до редакції 02.06.2017.